

[Drachmann.]

som om Tyskland. Der bliver stadig sagt — og sidst her i Aften —, at vi skulde ved en saadan Toldtraktat støtte Frihandelens Forkæmpere derovre, være med til at vende Strømmen i vor Favør. Ogsaa her beder jeg erindret, at Traktaten altsaa blev underskrevet af Englands delegerede i Genève den 24. Marts. Hvad har nu Virkningen heraf været i England? Har den engelske Handelsminister Mr. Graham med dette Vaaben, denne Frihandelens Tordenkile i sin Haand kunnet feje alle de engelske Toldstrømninger og Imperieplaner væk, som Solen jager Skyerne paa Flugt? De Suppleringsvalg til Underhuset, som siden har fundet Sted — og der har tilfældigvis netop været en Del i Sommer —, tyder i Sandhed ikke herpaa. Fra Valg til Valg er Protektionismens Tilhængere gaaet frem, delvis netop over Minister Grahams Partifællers Lig. Overalt vokser i England, om end ud fra forskellige Synspunkter og maaske endnu noget uklart i sin Helhed, Mand og Mand imellem, i Erhvervskredse, Stemningen for Told, Stemningen for Beskyttelse, Stemningen for Preference indenfor det britiske Imperium. Jeg beklager, at jeg ikke ogsaa personlig har været i England i den Tid, selv om der maaske ikke havde været saa meget at opleve i Retning af Fred og Forsoning derovre; men af Referater fra Møder og Taler er der rent ud sagt heller ikke i dette Land meget, der tyder paa, at den grandiose Toldfred, som vi herhjemme skal paa Knæ for, interesserer de praktiske Englændere meget. De tillader sig i Stedet at være mere opfyldt af deres egne Sorger, deres egne Anliggender og søger at løse dem efter deres egne Recepter. Jeg tror derfor, at Ubemærkethed er et mildt Udtryk for Traktatens Skæbne ogsaa derovre. Paa Rigskonferencen, hvis Konsekvenser og Vedtagelser jo kan faa alvorlig Adresse ogsaa til os, har den i alt Fald ikke gjort Indtryk. Kun eet Referat med Omtale heraf har jeg set fra andre end fra Mr. Graham selv og nogle af hans Ministerfæller; det er kun faa Uger gammelt og refererer sig til Udtalelser af den tidligere Indenrigsminister Joynson Hicks fra Baldwins Kabinet, som i „Times“ skrev, at de Konservative, som man i England almindelig venter vil komme til Magten ved næste Valg, ikke paa nogen Maade vil føle sig bundne af en Toldvaabenhviletraktat, som den nuværende Regering maatte slutte, idet der, saaledes tilføjer Mr. Joynson Hicks, ikke en Gang i dette Øjeblik vilde være Flertal for Traktaten i Underhuset, der

som bekendt ikke behøver eller ikke skal ratificere Traktaten.

Saaledes ser Virkeligheden ud. Den er ikke morsom for os — det er en Sag for sig, men saadan er den. Og hvorledes kunde det egentlig være anderledes? Hvorfor lægger Staterne Told paa? Det er jo ikke for at drille hinanden, saaledes som man efter gængs dansk Opfattelse gerne vil give det Udseende af og i alt Fald opfatter det, men det er simpelt hen for at afbøde egne Besværigheder, redde, hvad reddes kan, og fordi man ikke ser andre Midler. Hvad Udvej skulde de ellers have? Hvad byder specielt Folkeforbundet disse Stater til Afhjælpning af deres økonomiske Sorger? Intet. Kun et Par konkrete Problemer har Folkeforbundet taget op til indgaaende Studium, som det hedder. Det har bl. a. tumlet med Kulproblemet og Sukkerproblemet, med et praktisk Resultat lig Nul. Hvad der virkelig har været rundt om af effektive Produktionsreguleringer, af virkelige Forsøg paa at gaa til Bunds og løse Problemerne, det har Erhvervslivet selv gennem de store internationale Karteller og Koncerner maattet skabe paa egen Haand.

Men naar man faktisk altsaa ikke er videre med Indsatsen fra Genève, synes jeg ikke, det kan undre, at Vanskelighederne i det økonomiske Liv, navnlig som det er præget nu af Efterkrigstidens Kaos og dybt alvorlige Konsekvenser, ikke lader sig besvære af nogle letkøbte Resolutioner i Genève. Det er nu en Gang ikke Overfladevirkningerne, som man først skal i Lag med. Hvis man vil søge at regulere Landenes Økonomi og heri deres økonomiske Lovgivning, saa maa man, som jeg allerede har sagt det i min forrige Tale, gaa i Dybden. Man maa i Lag med Aarsagerne. Og her er det, at Genève har svigtet totalt, akkurat saa totalt, som denne Toldfredskonventions sørgelige Fiasko er det sidste og seneste Vidnesbyrd om.

Til alle de Spørgsmaal, som rejser sig i denne Forbindelse med Adresse til vor hjemlige Økonomi, vor hjemlige Politik, skal jeg komme tilbage under Finanslovens Behandling og derved afkorte og forhaabentlig begrænse denne Behandling af den foreliggende Sag. Men jeg vil gerne blot sigé, at som vi gik imod denne Konvention, da vi saa den første Gang, fordi den binder os paa Hænder og Fødder uden at sikre os Spor til Gengæld udover Spotten og Skaden, vil vi nu, da baade Spotten og Skaden har danset paa vore ydmyge Rygstykker, gaa imod den igen. Vi vil fraraade, at den danske Rigsdag ratificerer denne Konven-